

PS. ALLEHANDA OM VARJEHANDA

Läkare mot offside

Man blir alltid så glad när den opartiska vetenskapen bekräftar ens fördomar. Det är sålunda med belåtenhet som jag läser i Lancet (24 januari 1998) att spanska ögonläkare nu har funnit medicinska bevis på att fotbollsdomare omöjligt kan bedöma offsidessituationer på ett riktigt sätt. Ögat hinner helt enkelt inte med i spelarnas snabba rörelser, och en spelare som är onside med så mycket som 4,5 meter kan bli avvinkad i alla fall.

Utan att vara särskilt idrottsintresserad har jag i några år, vid lunchbordet och andra lämpliga ställen där fotboll kommer på tal, utgjort en stillsam enmansrörelse för det totala avskaffandet av offside-regeln i fotboll som anakronistisk och spelförstörande. Den kan säkerligen ha haft sitt berättigande i fotbollens barndom på tuviga planer i det kolosande engelska ståndistriktet. Kvicka forwards hade det helt enkelt för lätt att göra mål mot tungfotade backar, stela i lederna efter veckans hårda arbetspass i gruvan. Det kunde knappast betraktas som gentlemannamässigt att göra mål om man inte först hade överlistat tre försvarare. Så var nämligen regeln från början, och reduktionen till två försvarare mellan passningsmottagare och mål var en modernisering som kom på 1920-talet och

berodde på det successivt allt bättre försvarsspelet.

När vetenskapen nu har bekräftat att offside-regeln dessutom är medicinskt omöjlig att tillämpa, är det dags att ta det avgörande steget och slopa offside. Då slipper vi se hur alla försvarare helt plötsligt överger sin målvakt och kutar upp i planen – taktiskt riktigt, men helt emot spelets idé (i skattejuridiken hade naturligtvis ett sådant kryphål stoppats till med en generalklausul redan efter en deklarationsomgång). På köpet kommer vi förhoppningsvis också att få se spelarna mer jämnt spridda över planen och inte som nu i en klunga vid mittlinjen. Med tanke på att varje spelare idag på grund av ökad kondition och snabbhet förmodligen motsvarar två spelare för hundra år sedan, skall man inte i onödan krympa ytorna.

På det medicinska pluskontot bör vi kunna notera fler kvalitetsjusterade levnadsår för fotbollsdomarna och en betydligt lugnare hjärtverksamhet hos lagledare och publik. Om ölkonsumtionen kommer att gå ner, när åskådarna inte längre har knepiga offside-situationer att diskutera på puben efteråt, kan man i dagsläget bara spekulera om. Här öppnar sig av allt att döma ett fruktbart fält för miktionsforskningen.

Ulf Schöldström

Skyr bränt barn elden?

Vi har kanske ibland frågat oss lite till mans (!) varför pojkar så mycket oftare än flickor är inblandade i olyckor av olika slag. När det gäller t ex brännskador hos barn visar tillgänglig statistik från hela världen entydigt att pojkar i alla åldrar är två till fyra gånger mer drabbade än flickor. I förskoleåldern dominerar skållningsskador, medan explosions- och flamskador är vanligare bland skolbarn.

För ett tag sedan skulle jag i samband med en omläggning söva en 10-årig gosse, som brännskadats några veckor tidigare.

Han hade följt med en äldre pojke till ett avsides beläget omkullvält oljefat, som sedan tidigare fångat kamratens intresse. Under lek med eld slog plötsligt en våldsam flamma – »som motorn på ett reoplan» enligt pojkens sedermera entusiastiska beskrivning – ut ur oljefattet. Kamraten, som var den som hållit i cigarettändaren, undgick (naturligtvis) att träffas.

Medan jag väntade på att den på avdelningen rektalt tillförda ketamindosen skulle verka, föll mina blickar på en bunt papper i fönstret. Det var teckningar med hälsningar från klasskamraterna, prydligt sammanbundna med ett rött sidenband. Jag fick lov att titta på dem. Vad som strax slog mig var att flickorna genomgående ritat prinsessor, prinsar och slott, hästar, hundar, katter, blommor eller fjärilar. Pojkarna hade – liksom utan undantag – ritat sportbilar, stridsvagnar, flygplan, rymdskepp, robotar eller dinosaurier.

Under bläddringen föll mina ögon på en blyertsteckning som markant skilde sig från mängden. Den var inte färglagd utan utförd med enkel, stilistisk pennföreling. Motivet var en bomb, ritad som en föga rund cirkel med en brinnande stubbin längst upp. Bredvid hade upphovsmannen textat med något spretiga, stora bokstäver »Vicken jävla smäll Hälsningar Micke.»

Jag frågar mig inte längre.

Jonas Åkeson